

Ve své diplomové práci se zabývám strukturou myšlení Alberta Camuse. Především je zapotřebí zdůraznit, že jeho myšlení má svůj vývoj. Počíná se v kritice a odmítnutí celkových smyslů a v přijetí pravdy absurdna. Zde člověk znovu získává svobodu. Toto je však pouhé, byť nutné východisko k dalším Camusovým úvahám. Člověk zjišťuje, že nejenom on je nadán svobodou, ale že je třeba respektovat i svobodný život druhých lidí. A tak hodnota lidského života je chápána jako východisko z nihilismu. Na základě lidské solidarity se Camus snaží obnovit morálku. Znovu dává smysl vědomí odpovědnosti a viny. Zůstává však otázka, jak skloubit svobodu jedince a spravedlnost pro všechny. Odpovědi jsou úvahy, které si Camus zaznamenává na konci života a které se týkají určitých mezí, jež jsou člověku dány a určité míry, která musí být lidským záležitostí vlastní. Avšak ani tyto úvahy nejsou pro Camuse konečné a mezi jednotlivými aforismy, které se týkají zachování míry, nalezneme aforismy, ve kterých se Camus vyslovuje k nezbytnosti překračování té samé míry.